

Arrest

nr. 284 555 van 9 februari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 1 maart 2022.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 juli 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat A. MIR-BAZ en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor verweerder

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aangezien de 18- jarige Afghaanse meerderjarige K. N. (...)2003° zich bij de meerderjarige Afghaanse K. A. F. RR * / vermoedelijke neef (zoon van haar broer) in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet EU tante ifv niet EU meerderjarige neef) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op*

basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge van de Dienst Vreemdelingenzaken, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Een voorgaande aanvraag gezinshereniging ISB(...) werd eerder dit jaar geweigerd door bureau gezinshereniging wegens fraude: er werd een vals geboortecertificaat voorgelegd (Taskira) waaruit bleek dat de te vervoegen persoon in België niet haar broer maar wel haar neef was, en de vader van K. A. F. haar broer bleek te zijn en niet haar vader. Bij de huidige visumaanvraag/humanitair, werden documenten / overlijdensattesten voorgelegd op naam van de mogelijke moeder B. R. dd 12/02/2022 (getuigenverklaring/ niet gelegaliseerd) overleed dd 17/08/2005 thuis op 60 jarige leeftijd, ziekte natuurlijke dood en van de mogelijke vader O. dd 12/02/2022 / getuigenverklaring/ niet gelegaliseerd overleed dd 06/12/2004 gestorven ten gevolge een natuurlijke dood. Gelet dat er voor betrokkene bij haar vorige visumweigering valse documenten werden voorgelegd wordt de authenticiteit van de bovenstaande documenten bij haar nieuwe visumaanvraag / humanitair ISB (...) dd 22/03/2022 eveneens sterk in twijfel getrokken en is er geen zekerheid omtrent de werkelijke identiteit van betrokkene. Niet enkel werden voor betrokkene eerder valse documenten voorgelegd ter ondersteuning van haar visumaanvraag, alsook bij de te vervoegen neef K. A. F., hij deed zich bij aankomst in België voor als een Niet Begeleide Minderjarige Vluchteling (NBMV) na uitvoering van een DNA /BOT Test dd 16/03/2019 bleek hij meerderjarig wat resulteerde in de beëindiging van het voogdijschap. De aanvraag bevat verder geen enkel begin van bewijs omtrent het feit dat betrokkene geen overige familie meer zou en hebben en de mogelijkheid dat betrokkene thans een persoonlijk en concreet gevaar zou lopen in Afghanistan. Bij de huidige visumaanvraag verschillen de namen van de ouders van betrokkene op de overlijdensakte en voorgelegde Taskira. Er zijn verder onvoldoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Volgens een tussenkomst /E-MAIL van de advocaat van betrokkene dd. 27/05/2022 kan het achterlaten van betrokkene in Afghanistan haar persoonlijke dood betekenen, echter wordt er niet verduidelijkt op welke wijze betrokkene een persoonlijk gevaar loopt De algemene verklaring dat betrokkene een persoonlijk gevaar loopt in Afghanistan is onvoldoende om een humanitair visum af te leveren. Er wordt eveneens onvoldoende aangetoond dat betrokkene niet alleen zou kunnen achterblijven in Afghanistan; de familiale levensomstandigheden zijn zeer onduidelijk gelet dat een voorgaande visumweigering ingediend werd in functie van haar broer, terwijl betrokkene in haar huidige aanvraag zich bij haar neef wenst te vervoegen en de samenhangende visumaanvragen gezinshereniging art 10bisVW (dd 26/05/2022 toegestaan na positieve DNA test en) niet haar ouders en broers /zus betreffen maar broer, schoonzus + neefjes en nichten. Betrokkene is verder inmiddels meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan. Indien nodig kan zij financieel gesteund worden door haar familie vanuit België via internationale geldoperatoren zoals Western Union en Moneygram. Materiële hulp zou kunnen verzonden worden via internationale koerierdiensten zoals DHL en andere. Contact houden kan steeds via de moderne communicatiekanalen zoals WhatsApp en andere. Zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie (Cfr het aantonen van een persoonlijk risico /schending art 3 EVRM), op een familiaal isolement ((Cfr het aantonen van een persoonlijk risico /schending art 8 EVRM), zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Gezinshereniging van een meerderjarige Afghaanse met een meerderjarig Afghaanse neef (zoon van haarbroer) is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden streng beoordeeld en in uitzonderlijke gevallen uitgereikt. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is *“genomen uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen iuncto schending artikel 3 en 8 EVRM iuncto schending van fair play beginsel.”*

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Verweerder heeft ten onrechte een negatieve beslissing genomen in dit dossier. De redenen die verweerder gebruikt heeft zijn volgende:

De voorgaande visumaanvraag werd door bureau gezinshereniging geweigerd wegens fraude.

Verzoeker heeft bij haar vorige visum valse stukken voorgelegd en daarom hecht verweerder nu geen geloof aan de authenticiteit van de overlijdensakte /getuigenverklaringen van de ouders van verzoeker.

Bij gevolg is twijfel over de identiteit van verzoeker.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat ze geen andere familieleden heeft bij wie ze mag achterblijven.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat ze nu persoonlijk gevaar loopt in Afghanistan.

Verzoeker heeft aan de DVZ niet duidelijk gemaakt op welke wijze ze persoonlijk gevaar loopt in Afghanistan.

De algemene verklaring dat verzoeker gevaar loopt in Afghanistan is niet voldoende.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat ze alleen mag achterblijven in Afghanistan.

Verzoeker is nu meerderjarig geworden en ze wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan.

Verzoeker kan financieel gesteund worden door haar familie in België.

Is deze beslissing door een mens genomen of door een toestel?

Volgens verzoeker door een toestel.

Waarom?

Verzoeker is nooit betrappt geweest op leugens. De DVZ heeft een DNA test voorgesteld tussen de referentiepersoon en de ouders.

Niet tussen de kinderen.

Verzoeker heeft zelf het initiatief genomen en de DVZ hieromtrent geïnformeerd. Ze wordt gestraft omdat ze de waarheid verteld heeft.

De referentiepersoon is als minderjarig aanvaard in België. Anders zou de rest van de familie geen visum gekregen hebben.

Verzoeker meent dat hij een kind was toen haar ouders doodgingen. Verzoeker is sindsdien opgevoegd in het gezin van de referentiepersoon. Verzoeker heeft op dat moment geen Taskira. Verzoeker heeft haar taskira jaren later gekregen.

Gezien het feit dat ze ingenomen was in het gezin van de referentiepersoon hebben ze een Taskira gemaakt in naam van de ouders van de referentiepersoon.

Verzoeker meent dat hij als alleenstaande meisje nooit buiten de Ghazni provincie is geweest.

Het is onmogelijk om zo'n jong meisje achter te laten bij onbekenden.

Verzoeker meent dat het vertrek van de andere familieleden haar dood kan betekenen. Verzoeker begrijpt niet dat verweerster niet op de hoogte is van de situatie van de alleenstaande vrouwen in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban.

Vrouwen werden gedwongen om met de Taliban te trouwen. Vrouwen, zonder mannelijke familieleden worden gedwongen om met andere personen te trouwen.

Alleenstaande vrouw is ook een belangrijk begrip in de asielpcedure. Afgaanse alleenstaande vrouwen worden ook meteen erkend door het CGVS als vluchteling.

De handeling van verweerster zorgt hiervoor dat mevrouw op illegale wijze naar België moet lezen en dan bescherming te krijgen door het CGVS.

Verweerster maakt alleen de mensensmokelaar rijk en zorgt dat verzoeker een dodelijk traject volgt om zich te herenigen met haar familieleden in België.

De situatie van vrouw is hartverscheurend in Kaboel, laat staan in een provincie als Ghazni.

Ter staving van de situatie van vrouwen wenst ze te verwijzen naar de volgende landeninformatie:

9 June 2022 / ICG - International Crisis Group

Afghanistan

*Article on the situation in Kabul since the Taliban takeover in August 2021
A Short Visit to the Taliban's Tense and Quiet Capital (Special or Analytical Report, English)*

This time, I didn't see a single woman showing her hair and I saw remarkably few women in general. The biggest gatherings of women were crowds of beggars asking for handouts at bakeries. The scene looked nothing like the rollicking Kabul of previous years, so different from surrounding villages that it was nicknamed the "Kabubble".

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2074416/our-journey-afghanistan-9vi22.pdf>

Situation of women after the Taliban takeover

Last update: April 2022

The position of women and girls in Afghanistan is characterised by deeply engrained attitudes, strong cultural beliefs and societal structures that reinforce discrimination. Gender-based human rights violations are common. In their first press conference after the takeover, the Taliban announced that 'women are a key part of society and we are guaranteeing all their rights within the limits of Islam'.

1 3 However, it was not clarified or elaborated what the Taliban considered those limits to be [Security September 2021, 1.1.2; Country Focus 2022, 1.4, 2.3]. There were reports indicating local divergence in implementing Islamic rule and official policy. For example, in some areas of southern Afghanistan, more conservative social policies reflecting more conservative norms were reported, although conservative traditions impacted the public life even before the Taliban takeover. It was also reported that Taliban fighters seemingly acted on their own initiative in implementing Sharia law and their reactions to behaviour perceived as noncompliant with Taliban moral and religious norms seemed to differ. On one hand, there have been Taliban leadership's assurances that people could resume their daily lives. A Taliban handbook outlined a 'gentler approach' for dealing with persons who did not follow Taliban's interpretation of Sharia law, for example with regard to dress codes for women. On the other hand, women were reportedly stopped and harassed by Taliban fighters for leaving their homes without a male relative or not wearing a burqa [Country Focus 2022, 1.4, 2.1).

On 3 December, the Taliban released a decree on women's rights, setting out rules governing marriage and women's ownership. The decree stated that women should not be considered as 'property' or be forced into marriage, but the decree did not address women's access to work or education

The Ministry for the Promotion of Virtue and Prevention of Vice reportedly also issued on 26 December 2021 a guidance saying that women should not be offered transport of more than 45 miles (72 kilometres)

if unaccompanied by a close male relative and calling on drivers to not offer rides to women that are not wearing hijab [Country Focus 2022, Introduction

Women and girls continue to suffer from gender-based violence across Afghanistan. In general, violence against women and girls is a pervasive problem, regardless of the ethnic group. Even before the Taliban takeover, the implementation and awareness of the Elimination of Violence Against Women law (EVAW) was described as limited. Perpetrators of attacks against women continued to enjoy impunity [Criminal law and customary justice, 1.4]. During the previous conflict, the Taliban exacted punishments such as lashings and executions against women based on their justice system [Criminal law and customary justice, 1.8; State structure, 3.3.1.]. In an incident on 4 August 2021 in the village of Samar Qandian,

Balkh, the Taliban reportedly killed a young woman for wearing tight clothing and not being accompanied by a male relative [Security September 2021, 2.5]. According to a report, there was some degree of geographic variability in the functioning of the Taliban's shadow courts, especially for women and in processing more sensitive issues [Country Focus 2022, 1.5]. Large segments of the Afghan society deem domestic violence, such as wife battery, acceptable; and while rape is punishable under law, marital rape is not addressed. Women

Already before the Taliban takeover, women's access to justice, courts, and legal assistance for gender-based violence was generally limited. Women who pressed charges were stigmatised and distrusted. Female victims of domestic violence and sexual abuse did not seek legal assistance either due to lack of awareness about their rights or due to the fear of being returned to their families or the perpetrators. The few reported cases on violent incidents against women were not investigated, or women had to withdraw their complaints due to pressure. Often mediation was used instead of a legal recourse to resolve the complaints. If the perpetrator was not the husband, women victims of sexual violence, abuse or rape could also be at risk of punishment for zina [Society-based targeting, 3.5, 3.8.1, 3.8.4; State Structure, 3.3.1; Criminal law and, customary justice, 1.2; Key socio-economic indicators 2017, 3.8].

Marriage in Afghanistan operates on a spectrum from choice to force. Coerced marriage, especially of girls and women, is a frequent occurrence in Afghanistan [Key socio-economic indicators 2017, 4.1; Society-based targeting, 3.4].

Traditional marriage practices are common and can often create or lead to situations of forced marriage and violence against women. Such common practices include:

https://www.ecoi.net/en/file/local/2072212/2022-04-Country-Guidance-Afghanistan_EN_0.pdf

Heeft verweerder dit rapport gelezen?

Blijkbaar niet.

12 April 2022 / USDOS - US Department of State

Afghanistan

Annual report on human rights in 2021

2021 Country Report on Human Rights Practices: Afghanistan (Periodical Report, English)

Older and married women reported it was more difficult for them than for younger, single women to find jobs. Women who worked reported they encountered insults, sexual harassment, lack of transportation, and an absence of day-care facilities. Gender-based violence escalated with targeted killings of high-profile women in the public sector. Salary discrimination existed in the private sector.

<https://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>

21 March 2022 | HRW - Human Rights Watch

Afghanistan

Report on promoting access to education for girls and women

Four Ways to Support Girls' Access to Education in Afghanistan; Lessons for donors from Afghan students, teachers, and principals (Media Report, English)

However, with the Taliban's return to power, the families were worried about Taliban soldiers taking away young single women, so they married them off. There wasn't even a ceremony. They summoned the grooms to take the hands of their brides and start their lives." The girls were no longer allowed to study. [...] A teacher explained: At the beginning of the Taliban's return, there was a rumor that they'd take away young widows and single women and marry them to their soldiers. That rumor scared a lot of families. Because of honor issues, the families did not even wait to see if it was true or not.

<https://www.ecoi.net/en/document/2069883.html>

7 February 2022 | BAM F - Federal Office for Migration and Refugees (Germany)

Afghanistan

Report on the situation of women

Länderreport 48; Afghanistan: Die Situation von Frauen, 1996 - 2022 (Stand: 01/2022) (Special or Analytical Report, German)

Dies wurde jedoch in einem neuen Strafgesetzbuch nicht wieder aufgenommen. 50 Alleinstehende Frauen hatten de facto keine Rechte, da Frauen meist als Besitz ihrer Väter oder Ehemänner angesehen wurden. Dies war besonders ein Problem für Witwen. 2017 wurde die Anzahl der Witwen in Afghanistan auf 2,5 Millionen geschätzt. 51 2.2.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2069Q72/Deutschland._Bundesamt_f%C3%BCr_Migration_und_F%C3%BChtlinge%2C_Afghanistan_-_Die_Situation_von_Frauen%2C_1996_-_2022%2C_01,01.2022.%28L%C3%A4nderreport__48%29.pdf

20 January 2022 / Asylos (Author), ARC - Asylum Research Centre (Author), Clifford Chance (Author) Afghanistan

COI collection, updated weekly

Afghanistan: COI Repository [1st September 2021 - 19th January 2022] (Special or Analytical Report, English)

126 What is the position for unmarried/single women without a male support network? 127 What is the position for single mothers without a male support network? 127 This COI Repository is intended as background reference material to assist in case preparation. [...] It should not be submitted directly, in its entirety or in isolation as evidence to decision-makers in asylum applications or appeals. 127 What is the position for unmarried/single women without a male support network? What is the position for single mothers without a male support network? [...] After her husband's death she had fought her in-laws for custody of her daughter and won, thanks to the rights she had under Afghan civil law - which state that single women can keep their children if they can provide for them financially. Now, with her city in Taliban hands, Raihana was alone.

<https://www.ecoi.net/en/file/local/206711J/afghanistancoirepositorv.01.09.2021-19.01.2022.pdf>

What is the position for unmarried/single women without a male support network?

What is the position for single mothers without a male support network?

CNN, Taliban decree on women's rights, which made no mention of school or work, dismissed by Afghan women and experts, 4 December 2021

"The Taliban released a so-called "decree on women's rights" on Friday that failed to mention access to education or work and was immediately panned by Afghan women and experts, who said it was proof that the militant group was uninterested in upholding basic freedoms for millions of Afghan women who have largely been constrained to their homes in recent months. The decree, which sets out the rules governing marriage and property for women, states that women should not be forced into marriage and that widows have a share in their husbands property. "A woman is not a property, but a noble and free human being;

no one can give her to anyone in exchange for peace...or to end animosity," said the Taliban decree, released by spokesman Zabiullah Mujahid." Human Rights Watch, Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear, 23 September 2021 "Women leaders were eventually able to have some discussions with two Taliban officials, but without significant concessions or assurances on the issues the women were concerned about: their freedom of movement, especially whether they would need to have a mahram with them at all times; whether they would be able to work, in what occupations, and how soon; and whether girls and women would be able to continue their education, at all levels and in all disciplines.

The response from the officials was to lecture them that they should leave their homes only when absolutely necessary and with a male family member. For unmarried women who did not have a male family member, they suggested the solution was to marry. Employment for women, the women were told, would be permitted only in areas in which the Taliban felt it was necessary for women to do jobs, presumably some education and healthcare roles working with girls and women. The officials emphasized that the Taliban had made a concession by allowing girls even primary education and said girls could have basic education by learning to read and write, and that would suffice. They urged the women to support the Taliban and warned of harsh action if they opposed the Taliban or protested."

The Guardian, They came for my daughter': Afghan single mothers face losing children under Taliban, 8 September 2021

"The day after Mazar-i-Sharif, the provincial capital of Balkh province, fell to the Taliban on 14 August, gunmen came for Raihana's* six-year-old daughter. Widowed when her husband was murdered by Taliban forces in 2020, Raihana had been raising her child as a single mother. After her husband's death she had fought her in-laws for custody of her daughter and won, thanks to the rights she had under Afghan civil law - which state that single women can keep their children if they can provide for them financially.

Now, with her city in Taliban hands, Raihana was alone.

"The day after the fall of Mazar-i-Sharif, my brother in-law showed up at my father's house, where I lived, with Taliban fighters demanding to give them my daughter," Raihana told the Guardian. Raihana was lucky. She and her daughter were not at home when the armed men arrived. As soon as she heard, she took her child and fled Mazar-i-Sharif for Kabul."

[https://www.ecoi.net/en/file/local/206711_1/afghanistancoirepositorv.Oi.09.2021-1-9J\)_L20.22.pdf](https://www.ecoi.net/en/file/local/206711_1/afghanistancoirepositorv.Oi.09.2021-1-9J)_L20.22.pdf)

18 January 2022 / HRW - Human Rights Watch

Afghanistan

Article on restrictions of women's health, education, mobility and freedom of expression
Afghanistan: Taliban Deprive Women of Livelihoods, Identity (Media Report, English)

"Thankfully, in Ghazni having a mahram is not an issue yet," a single woman said. "If we are forced to walk with a mahram, I will stay home. Who can agree to a forced marriage? I have brothers [who could serve as mahrams], but they're married and are busy with their own lives." When women are allowed to work, their workplaces operate under new Taliban restrictions.

<https://www.ecoi.net/en/document/2066673.html>

November 2021 | AI - Amnesty International

Afghanistan

Collection of statements of 16 Afghan women on their situation (activists; former politicians and judges; doctors; sportswoman; aid worker; other persons)

"They are the revolution"; Afghan women fighting for their future under the Taliban rule [ASA 11/4968/2021] (Special or Analytical Report, English)

I am a single woman and the only breadwinner of the family. When I cannot work, I cannot support my children and my life is doomed. Right now, there are no work opportunities for women in any organizations or institutions. My elder daughter who used to go to university has no right to study anymore. These factors have affected and shadowed my life.

https://www.ecoi.net/en/file/local/2064494/ASAI_1_49682021_ENGLISH.pdf

Dit betekent dat verzoeker nooit meer onderwijs kan volgen.

Dit betekent dat verzoeker nooit mag werken.

Dit betekent dat verzoeker nooit naar buiten mag gaan.

Dit betekent dat ze het slachtoffer zal worden van de gedwongen huwelijk.

De beslissing van verweerder komt op een eeuwige veroordeling tot thuisblijven neer.

De bestreden beslissing is een bewijs van overdrijven formalisme, genomen door een robot, zonder de zaak in zijn geheel te bekijken, zonder rekening te houden met het feit dat verzoeker zelf het initiatief genomen heeft om kenbaar te maken dat ze geen zus van de referentiepersoon is.

Deze robot heeft evenmin rekening gehouden met de zware mentale impact van deze beslissing. Alle leden van het gezin met wie verzoeker opgegroeid is vertrekken naar buitenland, maar verzoeker niet. 8

Zonder dat ze nood had om deze waarheid naar boven te brengen. Het visum was al goedgekeurd onder voorbehoud van een DNA test tussen de referentiepersoon en de ouders.

De kinderen werden niet gevraagd om een DNA test te doen.

Verweester heeft nagelaten om de voorgelegde overlijdensakte van verzoekers ouders rekening te houden.

Het is geen getuigenverklaring maar een overlijdensakte opgesteld door de 'ministry of Interior Affairs, General Department of Research, Statistic Department, New born and Death DEpartment'.

Het is geen getuigen verklaringen zoals verweerder dit beschrijft.

Deze akten zijn vertaald en bevestigd door het ministerie van buitenlandse zaken van Afghanistan.

De ambassade van België weigert om de Afghaanse documenten te legaliseren na de machtsovername door de Taliban, (zie de mail van de ambassade van België in Islamabad in een ander dossier.

Het is in die zin geen reden om de authenticiteit van deze stukken in twijfel te trekken.

Zoals geweten legt dit beginsel de overheid de plicht op om rechtssubjecten correct, niet unfair behandelen. De overheid moet zich onpartijdig opstellen bij het nemen van een besluit en moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen. Verzoekster is van mening dat verweerder hem niet eerlijk behandeld heeft.

De handeling van verweerder is in dit zin een schending van artikel 3 en 8 van het EVRM.

Een onmenselijke behandeling die een gezin in 2 stukken verscheurt. De ene stuk krijgt toegang tot paradijs. De andere stuk een kwetsbaar alleenstaande vrouw achterblijft in de hel.

Dat dit middel gegrond is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing aan te vechten (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 9 en 13 van Vreemdelingenwet. Verder wordt vastgesteld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor een gezinshereniging op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en wordt een motivering in feite gegeven met als conclusie dat geen omstandigheden blijken die de afgifte van een humanitair visum kunnen verantwoorden.

Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Zij laten verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dus niet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 13, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In geen van deze bepalingen wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van een andere bepaling van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst. In die optiek is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat zonder elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie of een familiaal isolement de afgifte van een visum een omzeiling van de gezinsherenigingsprocedure zou inhouden enerzijds, en dat humanitaire visa streng worden beoordeeld in slechts in uitzonderlijke gevallen worden uitgereikt anderzijds.

Verweerder heeft er in de beslissing op gewezen dat een voorgaande aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd wegens fraude omdat er een vals geboortecertificaat werd voorgelegd en was gebleken dat de te vervoegen referentiepersoon in België niet haar broer maar wel haar neef was, en de vader van de referentiepersoon verzoeksters broer bleek te zijn en niet haar vader.

Verzoekster stelt nooit betrappt geweest te zijn op leugens en benadrukt dat zij zelf het initiatief heeft genomen om kenbaar te maken dat ze niet de zus is van de referentiepersoon. Uit de stukken van het dossier is gebleken dat haar raadsman in het kader van de eerste aanvraag op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan de verwerende partij had laten weten dat verzoekster niet de zus maar de tante was van de referentiepersoon. De tazkira die zij neerlegde in het kader van haar aanvraag bevatte dus valse gegevens over haar biologische afstamming. Er werd namelijk op vermeld dat de heer M.W.K. haar vader was (volgens de huidige informatie haar broer) en mevrouw N.K. haar moeder (volgens de huidige informatie de echtgenote van haar broer). Verzoekster tracht dit te verklaren door erop te wijzen dat zij nog een kind was toen haar ouders overleden, dat zij sindsdien werd opgevoed in het gezin van de referentiepersoon, dat zij op dat moment geen tazkira had, dat zij die pas jaren later heeft gekregen en dat hierdoor “een tazkira werd gemaakt in naam van de ouders van de referentiepersoon”.

De Raad is van oordeel dat de blote beweringen van verzoekster niet van aard zijn om de vaststellingen van fraude inzake het door haar voorgelegde document te ontcrachten. Immers, het feit dat haar broer en schoonzus op de tazkira zouden zijn vermeld als zijnde haar vader en moeder omdat zij in dier gezin zou zijn opgevoed sedert de dood van haar ouders toen zij 2 jaar oud was, verklaart op geen enkele manier waarom zij zelf had verklaard dat haar broer haar vader was en haar neef haar broer. Evenmin biedt dit een verklaring waarom de naam van de man die zij nu aanduidt als haar werkelijke vader en met

betrekking tot wie zij nu een overlijdensakte neerlegt, op de tazkira wordt vermeld als zijnde de naam van haar grootvader. Verzoekster toont dan ook niet aan dat ten onrechte werd vastgesteld dat zij een vals geboortecertificaat had voorgelegd en dat er sprake was van fraude in het kader van de eerste visumaanvraag. Zelfs indien deze vaststelling niet volstaat om de thans bestreden weigeringsbeslissing te staven, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij de huidige aanvraag en de in het kader daarvan voorgelegde documenten waaruit zou blijken dat haar vader en moeder zouden overleden zijn in 2004 en 2005 met het nodige voorbehoud onderzoekt en over de stukken stelt dat de authenticiteit ervan sterk in twijfel wordt getrokken. Zeker nu de vaststelling blijft dat waar de heer Q. in haar Tazkira als grootvader wordt vermeld, verzoekster zich nu beroept op het feit dat dit haar vader zou zijn. Het is dus niet zo dat deze stukken zouden worden geweerd omdat ze niet gelegaliseerd zijn, zoals verzoekster lijkt te begrijpen.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat verweerder niet op deugdelijke wijze kon vaststellen dat haar familiale levensomstandigheden in het land van herkomst zeer onduidelijk zijn. Dit klemt des te meer nu niet wordt betwist dat de aanvraag geen enkel begin van bewijs bevat dat verzoekster geen overige familie meer heeft in Afghanistan. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat zij als een alleenstaande jonge vrouw moet worden beschouwd indien haar vermeende broer en zijn gezin naar België zouden komen zonder haar.

Waar verzoekster meent dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt, kan zij niet gevolgd worden. De Raad wijst erop dat er slechts sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verwanten indien een bijzondere vorm van afhankelijkheid blijkt. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoekster geen zicht biedt op haar familiale levensomstandigheden in het land van herkomst zodat ook geen bijzondere vorm van afhankelijkheid kan blijken ten opzichte van haar vermeende broer en diens gezin. Waar verzoekster dus stelt dat de bestreden beslissing lijkt te zijn genomen door een robot die geen rekening heeft gehouden met het feit dat alle leden van het gezin met wie zij is opgegroeid en zij zou achterblijven, kan alleen maar worden vastgesteld dat de bewijslast bij haar ligt, en dat zij daar niet aan heeft voldaan. In casu ligt geen bijzondere band van afhankelijkheid voor waardoor kan gesproken worden van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 18 november 2014, *Senchishak v. Finland*, nr. 5049/12). Verder wordt in de bestreden beslissing ook nog gesteld dat zij indien nodig ook materieel en financieel kan worden ondersteund door haar familie in België en contact kan worden gehouden via andere communicatiekanalen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM aanhaalt en enkele recente artikels citeert over de algemene situatie van de Afghaanse vrouw en die van de alleenstaande vrouw in het bijzonder, moet worden vastgesteld dat deze niet werden bijgebracht in het kader van de visumaanvraag. Waar zij dus de verwerende partij verwijt deze niet te hebben gelezen, gaat zij eraan voorbij dat de bewijslast bij haar ligt en dat zij moet aantonen dat zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en haar beweringen moet staven met een begin van bewijs. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte zou hebben vastgesteld, in het licht van het feit dat niet was aangetoond dat zij moet worden beschouwd als een alleenstaande jonge vrouw zonder verdere familiebanden in Afghanistan, dat niet wordt verduidelijkt op welke wijze zij een persoonlijk gevaar loopt. Ter zake kan verder nog worden gewezen op het standpunt in de nota, waarin verweerder erop wijst dat "in de mate dat de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift allerhande nieuwe informatie aanhaalt, [...] het haar vrij[staat] om in het licht hiervan een nieuwe aanvraag in te dienen voor het bekomen van een visum lang verblijf."

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS